

шенъ градъ тукъ, край морето, кждето има толкова слънце, чистъ въздухъ, спокойствие. Тѣ се спиратъ за мигъ, оглеждатъ се. Нѣкой сочи къмъ широкія плоскъ камъкъ на самия морски брѣгъ, и всички се спускатъ стремително надолу.

— Азъ първи!

— Не, азъ!

Викъ, закачки, смѣхове. . .

Децата босички, опърлени отъ слънцето напакватъ като чайки върху грамадния камъкъ. Ще играятъ на криеница. Едно рошаво, чернооко момиченце брои:

— Аниче паниче, купче, тазъ; кой излѣзе — азъ!

— Още веднажъ, още веднажъ!

— Марийка, Марийка остава, тя ще гони!

Обърни се къмъ морето!

Децата наскачватъ по пѣсѣка и се прѣскаатъ да се криятъ изъ трапчинкитѣ, зади камънитѣ и храститѣ около брѣга. Марийка остава самичка върху камъка. Тя е малко, осемгодишно момиченце, слабичко, съ бистри сини очи и руса, почти бѣла коса. Сърцето ѝ усилено затупква. Тя слага ржце върху очитѣ си и се обръща къмъ морето. Морето! Марийка дори и не е помисляла, че ще види морето. Пъкъ тя и не може да си представи какво е то. А сега, ето го предъ нея. Тя разтвори прѣсти и поглежда презъ тѣхъ. Божичко колко е хубаво! Широко, краятъ му не се вижда. И колко е дълбоко пъкъ! Само да влѣзешъ малко навътре и ще се удавишъ. А какъ лѣщи. . .

— Хо-хопъ! Готово!

Викатъ я. Марийка сваля ржце отъ очитѣ си и се оглежда наоколо. Нѣма никого; като че ли